

predmete. Ročna dela pridejo navadno na vrsto od najstarejših dopoldne, to je ravno ob uri, ko bi mati neobhodno potrebovala doma deklico, ravno tako tudi popoldne od treh do štirih ali od treh in pol do štirih in pol, to je ravno ob uri, ko bi marsikak otrok moral nesti kavo očetu, sestri itd. — ali pa v spomladi in v jeseni, ko bi moral gnati živino na pašo. Ravno tako ni mogoče jemati ozira na dneve in letne čase. Iz tega sledi, da mnogo deklic zamudi še celó šolski poduk, ker traja predolgo radi ročnih del. Ali bi ne bilo mnogo bolje, ko bi bila ročna dela ločena od šolskega nauka? Kako rade bi delale deklice ob prostih urah, prostih časih; kar tekmovala bi med seboj, posebno če bi se jim preskrbovalo tvarino. Ko bi imela prost vstop vsa ženska mladina, ali bi se ne učile lahko male deklice pri večjih, a vse to igraje, pod vodstvom blage, v tem dobro izvežbane učiteljice? Ali bi ne bilo mnogo bolje, ko bi bila ročna dela združena z gospodinjstvom? V ljudski šoli ni mogoče učiti gospodinjstva, vsaj praktičnega ne. Res ženska ni ustvarjena samo za gospodinjstvo; a gospodinjstvo pripada ženstvu. Ženska ne sme žrtvovati svojega talenta gospodinjstvu; a gospodinjstvo se mora oprijemati ženstva. Sili se deklice v šoli vse vprek k ročnim delom, z velikimi žrtvami učenk in učiteljic, a zanemarja se gospodinjstvo popolnoma, čeravno je drugo ženski bolj potrebno nego prvo. Sicer pa ročna dela spadajo k gospodinjstvu, in ženska mladina bi si morala to pridobiti igraje izven šole, brez duševnih in telesnih žrtev.

**NENATISNEN SONET DRAGOTINA
KETTEJA.*) PRIOBČIL GV. SAJOVIC.
KRANJ.**

A tēbi, poet, bodi gēslo
Resnica! Pač kaže narava jo čutna,
A vendar k nji pravo je vēslo
Le misel slučajna, nadzemska, minutna.

*) Vse pravice pridržane.

Ti sam ne veš, kaj jo prinēslo,
Prešine te hkrati kos Platona, Njut'na*;
Obdrži jo! Ah, če si tēslo,
IzGINE, zbeži ti kot nōga košutna.

In poj, če od zgoraj ti dano,
In reci: »Drugovi, jaz vem za resnico,
Le pojditе verno za mano!

Če ni, pa ne toži z nirvano!
Kako li boš videl visoko zvezdico,
skoz steklo prozorno, a z motno zenico . . .

**INSERAT. ČRTICA. SPISAL F. J.
DOLJAN.**

»Servus — dobro jutro! . . . Kam tako zamišljen, kam, Ferdo? . . .«

»Aj, ti si Tine? . . . Že vstal? . . .«

»Vstal, kakor vidiš! . . . Priden, kaj? . . .«

Po cerkvah je zvonilo baš poldan . . .

»Priden!« potrdi Ferdo. »Od kdaj pa vstajaš tako zgodaj? . . .«

»Odkar hodim bolj zgodaj spat!«

»In od kdaj hodiš bolj zgodaj spat? . . .«

»Odkar ni tebe več v naš klub! . . .«

»A—a — —«

»Da, Ferdo, dolg čas je brez tebe! . . .

Pa da ti povem odkrito: ti mi delaš skrbi! . . . Zakaj, zakaj te ni nič več na izpregled? . . . Mi tarnamo in vzdihujemo po tebi, pričakujemo te dan na dan — zaman! . . . Tebe ni in te ni! . . . »Morda ga je kdo razžalil!« je menil zadnjič Živic. »Morda je bolan, ali ga pa tukaj ni!« je slepal nekdo drugi. »Giavni dobitak je zadel in zdaj se naš izogiblje!« je trdil Ribič. »Eh, kaj, oženil se bo, če se še ni!« se je krohotal Juvan in mi seveda z njim! . . .«

»Krohotali ste se? — Pa zakaj?«

»No — ti in oženil! . . . To se je zdelo vsem preneumno! . . . Toda, kakor sem rekel — meni delaš skrbi! . . . Tvoja navada ni bila preišljevat, in zdaj si tako sam v se vtopljen, tako zamišljen! . . . Saj sem moral prej že pošteno zakričati, da sem te vzdramil in doklical! . . .«